

AFREVNE ORD (REMIX)

Telefonen, der ringer øredøvende lige ved siden af øret. Kroppen, der indfanges i et forsøg på at gøre sig usynlig. Så længe ringelyden fortsætter. Så slipper stilheden hånden igen med en forsinkelse. En besked, der indtales, som om den allerede var gammel. En intetanende og én, der allerede ved for meget.

På afsatsen nedenunder uden for en dør, en dametaske med indvoldene blotlagt. Alt for stor, fyldt med ting har den været: personlige ejendele. Jeg bukker mig og bladrer i et lille hæfte, jeg først tog for at være et pas. En time efter er alle spor slettet.

Set fra et punkt højt over gadeplanet er folk ikke længere på vej noget sted hen. De sidder i busserne med hænderne om håndtaget på sædet foran sig som i en forlystelse.

Den tiggende kvinde («jeg er sulten, med to børn») sidder for foden af storskærmen med oplysninger til borgerne: «Nyåbnet asyl for hjemløse», ingen præcis adresse. På spisesedlen nærvædet: «Frosten dræber».

Hos bageren standser en kvinde kunderne og beder om 50 cent – «til brød til drengen,» peger hun. Også pigen, der råber i metroen, har en yngre bror, på hvis vegne hun beder om almisser. Hvor meget skal man overspille, for at det hele er tabt? Hvor lidt for slet ikke at eksistere? «Og min bror er endda fransk.» Mønterne får hun af en araber.

Samme aften tre-fire betjente stående omkring majssælgerens lille stand ved metroens udmunding. Hans samlede udstyr: en indkøbsvogn ombygget til grill, en håndfuld gløder og nogle majscolber. Møjsommeligt tilintetgør den ene betjent den løse grillrist ved at bøje den ned over kantstenen og trampe hårdt gentagne gange. De afrevne blade i bunden af kurven bliver endevendt. Jeg kommer til at gå op ad gaden i stedet for ned. Da jeg kommer forbi igen, er indkøbsvognen vendt på hovedet, og mændene forsøger at sprede gløderne i kanten af kørebanen.

STÅ VENLIGST IKKE HER.

«Det var sådan én,» siger han og peger på tiggeren på papstykket, «jeg tror faktisk, det var ham dér, vi gav billetten.»

Lige før lyset giver slip på den sidste snavsede sne, en mand i løb efter sin bus med kalenderen stramt i hånden.

Hun er der endnu, men hendes ansigt er revet op, trækkene udvisket. Hun er kun svagt genkendelig nu et år efter, på den samme mur: FORSVUNDET. Kun død for den, der ved, hun er. Ring.

Den samme scene igen. Men denne gang betjentene på rulleskøjter. Krydser gaden i én bevægelse og tager kastanjeristen, straks de er henne ved sælgeren. De er allerede ude af syne.

En kvinde, der er ved at kaste op ind over et hegn, imens hendes veninde venter i bilen.

VI HAR STADIG ÅBENT.

På det mindst trafikerede tidspunkt, i døgnets nakke, træder jeg hen over guirlanderne. De ligger præcis, hvor de skal hænge, og måske svæver jeg.